

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a treizeci și doua după Rusalii

În această săptămână, vineri:

Sfinții Trei Ierarhi

Din tâlcuirea Evangheliei Sfântul Ioan Gură de Aur

Fariseii au încercat întotdeauna să-I găsească vină lui Hristos pentru cele ce făcea, până și pentru că a intrat în casă și a stat la masă cu mulți vameși. Uită-te cum Îl ocărăsc iudeii: „*Iată om mândăcios și băutor de vin, prieten al vameșilor și al păcătoșilor!*” (Matei 11, 9). Dar Iisus a privit cu dispreț toate aceste bârfeli, pentru a-și atinge scopul urmărit; și l-a ajuns. Căci Zaheu, vameșul s-a schimbat, zicând: „*Jumătate din averiile mele le dau săracilor, și dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împătrit*” (Luca 19, 8).

Când fariseilor li se părea că ucenicii păcătuiesc, Îl întrebă pe Hristos, zicându-I: „*Iată ucenicii Tăi fac ce nu se cade să facă sâmbăta*” (Matei 12, 2); altădată Îl hulesc pe Hristos în fața ucenicilor: „*Pentru ce cu vameșii și cu păcătoșii mănâncă Dascălul vostru?*” (Matei 9, 11). Hula lor pornea din inima unor oameni răi care doreau să despartă pe ucenici de Dascălul lor.

Ce le-a răspuns Înțelepciunea cea nemărginită? – „*N-au trebuință cei sănătoși de doctor, ci cei bolnavi*” – arătându-Se pe Sine Însuși indirect Doctor - (Matei 9, 12). Iată că Hristos a întors cuvântul lor împotriva lor! Fariseii socoteau o crimă amestecul lui Hristos cu vameșii; El însă, dimpotrivă, le spune că ar fi nevrednic de El și de dragostea Lui de oameni să nu se amestece cu vameși. A îndrepta pe niște oameni ca aceștia nu numai că nu-i o crimă, ci dimpotrivă o datorie de căpetenie, o necesitate, o faptă cu adevărat laudabilă. Apoi, pentru a nu părea că face de rușine pe comeseni prin cuvintele: „*cei bolnavi*”, uită-te cum îi mângâie iarăși, muștrându-i pe farisei și spunându-le: „*Deci mergând, învățați ce înseamnă: «Milă voiesc, și nu jertfă»*” (Matei 9, 13; Osea 6, 7). Cu aceste cuvinte le arată că nu El este călcător de lege, ci ei, că sunt slabi și nu cunosc Scripturile, nu se îngrijesc de virtute și pun preț numai pe jertfe.

După ce i-a combătut pe farisei și cu exemple luate din viața de toate zilele și cu temeuri scripturistice, Domnul a adăugat iarăși: „*N-am venit să chem pe cei drekți, ci pe cei păcătoși la pocăință*” (Matei 9, 13). De aceea să facem fapte bune și să ne pocăim atât timp cât mai avem vreme. Că după cum iudeii n-au avut nici un folos că au știut mai dinainte de pieirea statutului lor, tot așa și noi nu vom avea nici un folos dacă ne căim de răutățile noastre după ce plecăm din lumea aceasta, nu ne mai poate fi de folos nici un cuvânt de apărare. Dar dacă vom gusta cum trebuie din roadele cele duhovnicești, nu vom mai socoti că sunt ceva lucrurile de pe lumea aceasta, pentru că vom fi stăpâniți de dorința bunătăților celor viitoare. Să gustăm, așadar, din rodirile cele duhovnicești, ca să scăpăm și de zgomotul celor din lumea aceasta și să avem parte și de bunătățile cele vii.

Evanghelia duminicii (Luca XIX, 1-10)

1. Și intrând, trecea prin Ierihon,
2. Și iată un bărbat, cu numele Zaheu, și acesta era mai-marele vameșilor și era bogat.
3. Și căuta să vadă cine este Iisus, dar nu putea de mulțime, pentru că era mic de statură.
4. Și alergând el înainte, s-a suit într-un sicomor, ca să-L vadă, căci pe acolo avea să treacă.
5. Și când a sosit la locul acela, Iisus, privind în sus, a zis către el: Zaheu, coboară-te degrabă, căci astăzi în casa ta trebuie să rămân.
6. Și a coborât degrabă și l-a primit, bucurându-se.
7. Și văzând, toți murmurau, zicând că a intrat să găzduiască la un om păcătos.
8. Iar Zaheu, stând, a zis către Domnul: Iată, jumătate din averea mea, Doamne o dau săracilor și, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împietrit.
9. Și a zis către el Iisus: Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, căci și acesta este fiu al lui Avraam.
10. Căci Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut.

Sfinții Trei Ierarhi

În ziua de 30 ianuarie a fiecărui an, creștinii ortodocși cinstesc pe cei mai cunoscuți ierarhi ai Bisericii, pe propovăduitorii Evangheliei lui Hristos cei mai activi după Apostolii Mântuitorului, *Sfinții Trei Ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur*. Sfinții Părinți i-au numit „treime de arhieriei” sau „treime pământescă” pentru că acești mari dascăli ai lumii și ierarhi și-au unit viețile în slujirea lui Dumnezeu și a oamenilor, prin rugăciune, trăire înaltă prin cuvânt și faptă, prin iubirea lui Dumnezeu și a semenilor.

Potrivit Sfintei Tradiții, în timpul împăratului Alexios I Comnenul (1081 – 1111) s-a ivit o dispută între credincioși care susțineau întâietatea unuia sau a altuia dintre cei trei Sfinți Părinți. Urmare a acesteia, unii credincioși se numeau „ionieni”, alții „vasilieni” și alții „grigoriteni”. În acel moment de ispită pentru credincioși, Sfinții Trei Ierarhi se arată în vis Mitropolitului Ioan al Evahaitelor, spunându-i: „Noi, precum vezi, una suntem la Dumnezeu și nu este între noi nici o sfadă sau împotrivire..., și nu este între noi vreunul întâi, sau al doilea, căci dacă veți vorbi de unul, ceilalți doi urmează...” Astfel, s-a ajuns ca Biserica Ortodoxă să cinstească pe cei trei sfinți în aceeași zi, 30 ianuarie, exprimând adevărul că toți trei sunt una în ortodoxia învățăturilor lor, și că împreună simbolizează unitatea ortodoxiei și frumusețea cu care Dumnezeu a împodobit pe cei aleși ai Săi.

Studiind la cele mai renumite școli ale vremii (în Cezareea, Atena, Antiohia și Constantinopol), acești mari sfinți au influențat profund învățământul teologic. La cel dintâi Congres al tuturor Facultăților de Teologie din lume, în anul 1936, s-a luat hotărârea ca Sfinții Trei Ierarhi să devină patronii și ocrotitorii tuturor școlilor de teologie din lumea ortodoxă, Biserica văzând într-înșii un model de rugăciune, de studiu și de lucrare misionară pentru oricine și-ar însuși învățătura creștină. Au scris lucrări de mare importanță teologică, lămurind și stabilind învățătura bisericii noastre cu privire la Sfânta Treime, la dumnezeirea Fiului și a Sfântului Duh și consubstanțialitatea lor cu Tatăl, unicul Izvor al celorlalte două persoane ale Sfintei Treimi. Toți trei au influențat viața liturgică a Bisericii creștine, strălucind ca mari slujitori ai Altarului creștin: Sfântul Vasile cel Mare devine, în anul 370, Arhiepiscop al Cezareei Capadociei, iar Sfântul Grigorie Teologul și Sfântul Ioan Gură de Aur vor fi numiți fiecare patriarhi al Constantinopol. De asemenea, din cele trei Liturghii oficiate până astăzi în Biserica Ortodoxă, una este alcătuită de Sfântul Vasile cel Mare, iar alta de Sfântul Ioan Gură de Aur.

Dincolo de opera lor teologică, Sfinții Trei Ierarhi s-au implicat în mod activ, prin cuvânt și faptă, în slujirea filantropică a Bisericii, în problemele societății, apărând comunitățile pe care le-au de condus, de tulburările ereticilor, dar și de nedreptățile vremii. În acest sens, Sfântul Ioan Gură de Aur participat la acțiunea de salvare a Antiohiei, atunci când creștinii de aici, din cauza fiscalității extraordinare impuse de împăratul Teodosie I, în semn de protest au dărâmat statuile împăratului și ale împărătesei, orașul urmând a fi

pedepsit pentru această încălcare a legii. Sfântul Ioan Gură de Aur reușește să influențeze curtea imperială de la Constantinopol să depășească orgoliul, pentru a nu pedepsi niște oameni oarecum nevinovați.

Sfântul Vasile cel Mare, prin activitatea sa, este considerat inițiatorul acțiunilor filantropice în Biserica Ortodoxă, lucrare care a luat amploare în secolele următoare, timp în care Biserica a fost sprijinită în mod efectiv de către Imperiul creștin de Răsărit. Marele ierarh al Capadociei a devenit celebru prin înființarea complexului filantropic, care i-a purtat numele, Vasiliada, și care reunea orfeline, leprozerii, case pentru bătrâni și călători, spitale, școli de pregătire profesională a tinerilor. Pentru Vasile cel Mare grija față de săraci, ajutorarea celor aflați în nevoi, a constituit o preocupare permanentă a întregii sale activități, introducând și o rugăciune specială în cadrul Sfintei Liturghii: „*Pomeneste, Doamne pe cei care își aduc aminte de săraci. Răsplătește-le lor cu bogatele și cereștile Tale daruri. Dăruiește-le lor cele cerești în locul celor pământești; cele veșnice în locul celor stricăcioase*”.

Sfântul Grigorie Teologul este pomenit împreună cu ceilalți doi ierarhi pentru profunzimea gândirii sale teologice, exprimându-și învățătura sa, fundamentată pe Cuvântul Sfintei Scripturi și scrierile părinților ce l-au precedat, mai ales în *Cele 5 cuvântări* rostite în Biserica Învierii din Constantinopol. Pe baza predicilor sale, Sinodul II Ecumenic (381) a statornicit învățătura despre Sfântul Duh și a completat *Simbolul Credinței (Crezul)*, ce a dobândit forma pe care o cunoaștem astăzi.

De asemenea, Sfinții Trei Ierarhi au acordat o atenție deosebită educării și formării tinerilor, nu numai prin exemplul pe care l-au dat, ci și prin importante scrieri. Sfântul Vasile cel Mare a conceput în acest sens o lucrare de mare actualitate intitulată *Către tineri*, în care sfătuiește pe tinerii creștini să se pregătească din tot ceea ce mintea omenească, cultura universală a alcătuit de-a lungul existenței umanității, dar să extragă ceea ce le este cu adevărat folositor, lăsând ceea ce le-ar afecta moralitatea și credința. Preocupat de viața tinerilor a fost și Sfântul Ioan Gură de Aur care a hirotonit diacon pe Sfântul Ioan Casian, un mare teolog al secolului al V-lea, originar din Dobrogea romană.

Călugării și mirenii adoptă numele Sfinților Trei Ierarhi, îi invocă în convorbirile lor și în rugăciunile adresate lui Dumnezeu, zidesc biserici întru cinstea lor. În Iași, a fost ctitorită în anul 1639 de vrednicul domnitor Vasile Lupu, Mănăstirea „Sfinții Trei Ierarhi”. Acest sfânt lăcaș, închinat treimii arhieriei, adăpostește, prin rânduiala lui Dumnezeu, mormintele a trei mari domnitori ai neamului nostru. Aici odihnește ctitorul și împodobitorul bisericii, Vasile Lupu (1634 – 1654), cel ce a făcut din ctitoria sa un simbol al frumuseții și al culturii neamului nostru. În 1935, au fost aduse din Rusia, rămășițele pământești ale domnitorului Dimitrie Cantemir (1710 – 1711), geniu european cu profundă simțire românească. Diversitatea preocupărilor lui face practic imposibilă demarcarea strictă a valențelor personalității sale; a fost deopotrivă savant și istoric, muzicolog și literat, preocupat de studierea limbii și a

folclorului, filosof și pătrunzător în sistemul religiilor. Tot aici au fost aduse în anul 1935 și osemintele domnitorului Al. I. Cuza, care a înfăptuit la 24 ianuarie 1859 unirea Moldovei cu Țara Românească, și așezate aici în simbolul frumuseții, culturii și unității.

În anul 1650, aflându-se la Iași, Patriarhul Macarie al Antiohiei, a dăruit Bisericii Sfinții Trei Ierarhi, racla cu maxilarul Sfântului Vasile cel Mare. După anii '50, de la mai multe biserici și mănăstiri din țară au fost luate cutii cu sfintele moaște ale unor sfinți importanți, printre care și Sfântul Vasile cel Mare, și depozitate în condiții improprie la Muzeul Național de Artă al României din București. La data de 29 decembrie 2000, moaștele Sfântului Vasile cel Mare au fost readuse și așezate spre cinste și închinare în Mănăstirea ce poartă hramul celor trei mari sfinți.

Urmând exemplul viu la Sfinților Trei Ierarhi, precum ne îndeamnă Sfântul Apostol Pavel în Epistola către Evrei: „*Aduceți-vă aminte de mai-marii voștri, care v-au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu; priviți cu luare aminte cum și-au încheiat viața și urmați-le credința*” (Evrei 13, 7), suntem datori să luăm o atitudine față de problemele lumii și societății de astăzi. Nu putem fi nici atemporali, nici asociale. Avem libertatea de a ne întări în dreapta credință, de a lupta pentru această dreaptă credință precum s-a luptat ei, învingând vicisitudinile vremii.

Vasilica Onofrei

Din semnificațiile onomastice ale săptămânii

Arcadie – vechi nume afectiv grecesc, corespunzător adj. arkadios, „locuitor din Arcadia, arcadian”.

Efrem – nume calendaristic, de origine ebraică, este raportat la Eraîm, corespunzător vb. phareh, „a fructifica”.

Ignatie – nume de origine latină, corespunzător lat. Ignatius, prezintă etimologie nesigură. S-a propus apropierea lui Ignatius de vechiul nume gentilic Egnátius, de proveniență prelatină și cu semnificație obscură. Raportarea numelui la subst. lat. ignis, „foc”, ține de etimologie populară.

Marciana – este un derivat de la numele Marcu, nume teoforic roman, ce continuă lat. Marcus, un derivat de la numele zeului războiului, Marte, și are semnificația „dedicat lui Marte”.

Paladie – nume devoțional de origine antică greacă, reproduce numele pers. Palladios, inițial un adj. cu semnificația „referitor la Pallas”. Epitet al zeiței Pallas Atena, numele este apropiat de vb. palein, „a învârti (sabia), a agita (lancea)”.

După *Dicționarul enciclopedic al numelor de botez*

Din sinaxarul săptămânii

În ziua de 25 ianuarie, Biserica Ortodoxă îl sărbătorește pe *Sfântul Grigorie Teologul, Arhiepiscopul Constantinopolului*, care a trăit pe vremea împărăției lui Valens (364-378) și Teodosie cel Mare (379-395), fiind originar din cetatea Nazianz din Capadochia, către anul 328. Se trăgea din părinți de bun neam și drepti, Grigorie și Nona, tatăl său, abia convertit, fiind numit pentru vredniciile sale, episcop de Nazianz. Și-a făcut studiile la școli de seamă din vremea sa: la Cezareea Capadochiei, unde s-a împrietenit cu Sfântul Vasile, la Cezareea Palestinei, la Alexandria și la Atena, școala cea mai înaltă de atunci, unde a și fost rugat să rămână ca dascăl. Dar s-a întors în Capadochia, unde tatăl său l-a sfințit preot și încă dorea să-l facă și episcop, dar Sfântul Grigorie neprimind o vrednicie și cinste ca aceea, s-a retras la o mănăstire din Pont, alături de prietenul său Sfântul Vasile; se va întoarce totuși, la rugămintele tatălui care era foarte bătrân, fiind ulterior sfințit episcop de Sfântul Vasile, pentru cetatea Sasima.

Era un cuvântător înnăscut, un teolog desăvârșit, astfel că în momentul în care biserica din Constantinopol a fost amenințată de rătăcire, când dreapta credință a fost primejduită, Sfântul Grigorie va fi cel care se va implica cu hotărâre în combaterea ereziilor. În această perioadă va rosti cele cinci cuvântări teologice, care i-au dus faima de mare cuvântător al lui Dumnezeu. Acestea explicau, pe înțelesul tuturor, dreapta învățătură despre Sfânta Treime. Fericitul Grigorie a fost, o vreme, și patriarh al marii cetăți a Constantinopolului, iar la Cel de-al II-lea Sinod Ecumenic, de la Constantinopol (381), a adus multe dovezi contra greșitelor învățături, ce tulburau atunci biserica. Din cauza unor neînțelegeri, în scurtă vreme, Sfântul a părăsit, însă, scaunul patriarhal și s-a retras în singurătate. Aici, până la sfârșitul vieții sale, a lăsat Bisericii multe scrieri și poeme de viață duhovnicească, de teologie pe înțeles și de poezie creștină. S-a mutat la Domnul la 25 ianuarie, în anul 389.

La 27 ianuarie, serbăm *Aducerea Moaștelor Sfântului Ioan Gură de Aur (Hrisostom în greacă, sau Zlataust, în slavă)*, strălucit reprezentant al școlii exegetice din Antiohia, care a fost de asemenea patriarh la Constantinopol, pe vremea împăratului Arcadiu (395-408) și a împărătesei Eudoxia. În această zi a lunii ianuarie, prăznuim aducerea moaștelor sale din surghiun, unde murise. După 31 de ani de a moartea lui, trupul nestruciat al sfântului, ce se afla îngropat la Comane, la hotarele Armeniei, a fost dezhumat, așezat într-un sicriu de aur și adus în Biserica “Sfinții Apostoli” din Constantinopol. Pretutindeni, prin sate și prin orașe, moaștele Sfântului Ioan au fost petrecute cu cântări de psalmi, făclii aprinse și mireasmă de tămâie. Iar când au ajuns la Constantinopol, împăratul Teodosie însuși a îngenunchat și s-a rugat cu lacrimi ca prin rugăciunile Sfântului Ioan, Dumnezeu să ierte fărădelegea mamei sale Eudoxia, care a poruncit ca Sfântul Ioan Hrisostom să moară în surghiun. Au așezat apoi sfintele moaște în careta împărătească și, ajungând la Biserica Sfinților Apostoli, le-au așezat acolo spre închinare.

După *Proloagele, vol I*

Credință și recunoștință

“*Nihil sine Deo*” e un aforism latin, care sugerează un mare adevăr, ce presupune temelia de credință a oricărui creștin: viața noastră, clipă de clipă, este indestructibil legată de Atotputernicia Domnului ceresc. Iar apropierea sau îndepărtarea de Dumnezeu depinde de sinceritatea propriei conștiințe, precum și de chintesența credinței ce ne domină și ne stăpânește sufletul.

Credința și cinstirea lui Dumnezeu, iubirea față de aproapele, smerenia, milostenia, blândețea, iertarea, spiritul de dreptate, înfrânarea păcatelor și gândurilor necurate, precum și participarea cu sufletul curat și deschis la sfintele slujbe în Biserica lui Hristos, constituie trăsături omenești esențiale, care plac lui Dumnezeu. În ideea dorinței apropierii de Dumnezeu, ne rugăm Lui, rugăciunea reprezentând cheia vistieriei darurilor dumnezeiești.

Mulți creștini folosesc drept formulă de salut chiar rugăciunea: “Doamne ajută !” A cere și a ne bucura de darurile dumnezeiești constituie modul nostru de viață, dar din păcate nu totdeauna ne învrednicim pe măsură a manifesta cuvenita recunoștință, prin jertfă, laudă și mulțumire, Binefăcătorului nostru ceresc.

La săvârșirea Sfintei Liturghii, preotul mulțumește pentru cereștile bunătăți primite de la Hristos, Împăratul nostru și face aceasta și în cadrul tuturor celorlalte slujbe. La rândul-ne, ca enoriași creștini, pururea trebuie să ne aducem aminte de al nostru Binefăcător și, prin rugăciuni de mulțumire, să ne exprimăm recunoștința și dragostea.

A mulțumi este, așadar, o datorie a noastră, căci Sfântul Pavel ne poruncește: *fiți mulțumitori !* (Col. 3,15), sau: *rugați-vă neîncetat, dați mulțumire pentru toate, căci aceasta este voia lui Dumnezeu.* (I Tes. 5,17-18). Când nu prețuim binefacerile cerești, Dumnezeu poate să înceteze Darurile Sale.

Dar poate cea mai importantă mulțumire pe care i-o datorăm lui Dumnezeu este aceea pentru marea bucurie a unirii cu El prin Sfânta Împărtășanie. Și asta, cu atât mai mult cu cât, rugăciunile de mulțumire ce se rostesc după împărtășire sunt de o mare profunzime și înțelepciune, cu o încărcătură spirituală ce mișcă pozitiv conștiințele.

Fără a supăra pe cineva, am observat că încă mai sunt creștini care, după primirea Sfintei Împărtășanii, fie din grabă, fie din neștiință, sau pentru alte motive, ignoră tocmai această rugăciune de mulțumire, adevărată “piatră de încercare”, dar și expresie concretă a recunoștinței noastre.

Cu pioasă recunoștință, să ne corectăm atitudinea, să ne aducem aminte da îndatoririle noastre față de Dumnezeu, să ne învățăm a-L cinsti, a-I mulțumi și a da slavă Stăpânului nostru binefăcător.

Nina Scopos

Câteva coordonate duhovnicești

Iată că, de câteva zile, ne confruntăm din plin cu viscolul, care, o dată cu izolarea în casă, ne face să simțim tot mai apăsătoare frica de primejdie. Ce ar trebui să facă un creștin pe o astfel de vreme ? Sau ce trebuie să facă un creștin atunci când e amenințat de o primejdie sau calamitate ?

Întâi, *să-și pună nădejdea în Dumnezeu*, “Mântuitorul tuturor oamenilor, mai ales al celor credincioși” (I Tim. 4,10), să nu uite nici o clipă că în orice pericol Hristos ne este alături, că Dumnezeu ne iubește, “că Domnul este nădejdea ta și va feri piciorul tău de cursă” (Pilde 3,26).

În al doilea rând *să ia măsurile care se impun pentru a se proteja, să fie prevăzător*. Lipsa de purtare de grijă, neglijența, chiar motivate de credință, sunt condamnate: “să nu ispitești pe Domnul Dumnezeul Tău” (Matei 4,7; Deut. 6,16). Să lupti cu încercările, să nu te lași pradă disperării !

În al treilea rând, *să ajute și să încurajeze pe semenii săi*. Poate nimic nu cântărește atât de mult în conștiința umană, ca ajutorul primit la vreme de primejdie: “omul se face plăcut prin mărinimia lui” (Pilde 19,22), iar “judecata este fără milă pentru cei ce n-au făcut milă” (Iacov, 2,13). Un apel telefonic, o pâine adusă, sau pârtia făcută înaintea ușii vecinului, de multe ori bătrân sau bolnav, sunt fapte cu adevărat ziditoare de suflet, ce dau sentimentul de împlinire și bucuria apropierii de Dumnezeu.

În sfârșit, *să se roage*. Vremea de primejdie și ispită ne apropie mai mult de Dumnezeu, prin rugăciune. Se pot citi acatiste, paraclise și chiar sunt și *rugăciuni speciale la vreme de primejdie, precum Psalmul 84, sau rugăciunile speciale din cartea de rugăciuni, sau rugăciunea către Maica Domnului: Împărăteasa mea preabună și nădejdea mea, Născătoare de Dumnezeu, primitoarea săracilor și ajutătoarea străinilor, bucuria celor mâhniți, acoperirea celor necăjiți, vezi nevoia mea, vezi necazul meu ! Ajută-mă ca pe un neputincios, hrănește-mă ca pe un străin. Necazul meu îl știi, dezleagă-l precum vrei, că n-am alt ajutor afară de tine, nici altă folositoare grabnică, nici altă mângâietoare bună afară de tine, Maica lui Dumnezeu, ca să mă păzești și să mă acoperi în vecii vecilor. Amin*

Preot Mihai Mărgineanu

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax 211 273, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul 276 450 deschis la Raiffeisen Bank., filiala Iași.